

Sygn. akt II AKa 278/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Witold Franckiewicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Edward Stelmasik SSA Cezariusz Baćkowski
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r.

sprawy **G. B.**

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 270 § 1 k.k., art. 270 § 1 kk. w zw. z art. 12 k.k.,

A. S. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. L.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

R. N.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

P. J.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora wobec oskarżonych A. S. (1), A. L., R. N. i P. J. oraz oskarżonych G. B., A. S. (1), A. L. i P. J.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 grudnia 2013 r. sygn. III K 66/11

I. Zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego G. B. w ten sposób, że:

1. uniewinnia oskarżonego od popełnienia przypisanych przestępstw w punktach: II i III części dyspozytywnej i w tej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa, stwierdzając, że utraciła moc kara łączna pozbawienia wolności orzeczona w pkt V wyroku,

2. w miejsce przypisanego oskarżonemu czynu w pkt IV części dyspozytywnej oskarżonego uznaje za winnego tego, że w okresie od 5 stycznia 2001 roku do 26 stycznia 2001 roku we W., wypełniając poszczególne pozycje i rubryki trzech faktur wraz z podpisami o brzmieniu (...) i (...), w pozycjach „imię i nazwisko osoby uprawnionej do otrzymania faktury” podrobił następujące faktury wystawcy (...) dla nabywcy firmy (...):

a faktura VAT nr (...) z dnia 5.01.2001 r.,

b faktura VAT nr (...) z dnia 15.01.2001 r.

c faktura VAT nr (...) z dnia 26.01.2001 r.

oraz w okresie od 17 stycznia 2001 roku do 22 lutego 2001 roku podrobił następujące faktury wystawcy E. dla nabywcy firmy (...):

faktura VAT nr (...) z dnia 17.01.2001 r.

faktura VAT nr (...) z dnia 20.01.2001 r.

faktura VAT nr (...) z dnia 28.01.2001 r.

faktura VAT nr (...) z dnia 10.02.2001 r.

faktura VAT nr (...) z dnia 22.02.2001 r.

tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

3. z opisu czynu zawartego w pkt I części wstępnej, eliminuje imię i nazwisko (...).

II. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu G. B. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 83 § 1 k.k. – okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 2 grudnia 2011 roku do dnia 23 lutego 2012 roku.

III. Zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. S. (1) w ten sposób, że uniewinnia go od popełnienia zarzucanego czynu opisanego w pkt V części wstępnej i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w tym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

IV. Zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. L. w ten sposób, że:

1. w pkt VI części wstępnej wyroku w miejsce określenia „będąc właścicielem” przyjmuje „będąc współnikiem” i eliminuje (...),

2. w pkt VII części wstępnej wyroku eliminuje sformułowania: „znacznej wartości” oraz (...),

3. określony w pkt XIII części dyspozytywnej okres próby skraca do 3 lat,

4. na podstawie art. 33 §2 i § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego kary grzywny:

za czyn przypisany w pkt VII części dyspozytywnej w wymiarze 40 stawek dziennych po 50 zł za jedną stawkę.

za czyn przypisany w pkt VIII części dyspozytywnej w wymiarze 40 stawek dziennych po 50 zł za jedną stawkę.

V. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego A. L. karę łączną grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 50 zł za jedną stawkę.

VI. Zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. N. w ten sposób, że:

1. za przypisany czyn w pkt X części dyspozytywnej, na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych po 20 zł za jedną stawkę,

2. w pkt VIII części wstępnej wyroku eliminuje sformułowanie (...).

VII. Zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. J. w ten sposób, że:

1. za przypisany czyn w pkt XII części dyspozytywnej, na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 100 zł za jedną stawkę,

2. określony w pkt XIII części dyspozytywnej okres próby skraca do 3 lat,

3. w pkt X części wstępnej wyroku eliminuje sformułowanie (...).

VIII. W pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy wobec oskarżonych: G. B., A. L., R. N. i P. J..

IX. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. T. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu R. N. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT.

X. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego, w tym opłaty za obie instancje:

- od G. B. – 400 zł,

- od A. L. – 800 zł,

- od P. J. – 1.300 zł,

oraz od oskarżonego R. N. 120 zł za II instancję.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 roku orzekł:

I Oskarżonego G. B. uznał za winnego :

1. czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku (po korekcie) polegającego na tym, że w okresie od 30 maja 2000 r. do 27 grudnia 2000 r. we W., kierując faktycznie działalnością firm (...) - SALON (...) oraz (...) R. N., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. N., A. S. (1), P. J. i inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie 454.767,17 zł n/w firmy leasingowe, zawierające umowy leasingu operacyjnego z leasingobiorcami A. L., właścicielem firmy (...) Sp. z o.o., R. N., właścicielem firmy (...):

I w dniu 30 maja 2000 r. w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. z A. L. o nr umowy (...), w której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: 4 sztuk Notebook A.(...)S, 4 sztuk drukarek atramentowych C. (...) je 80 i drukarki (...) ze skanerem wartości 59.822,70 zł,

I w dniu 17 lipca 2000 r. we (...) SA z siedzibą we W. z R. N. o nr umowy (...), której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...)M (...) (...), monitor (...)drukarka H. (...) w wysokości 7.029,00 zł,

I w dniu 31 lipca 2000 r. we (...) SA z siedzibą we W. z A. L. o nr umowy (...), w której przedmiotem leasingu była drukarka H. (...), kserokopiarka C. (...), monitor (...) (...)notebook (...) (...) (...), zestaw komputerowy U. (...) wartości 37.299,00 zł,

I w dniu 8 września 2000 r. we (...) SA z R. N. o nr umowy (...), w której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: notebook/ procesor (...) (...) (...) / (...) (...) (...) / CD ROM O./ monitor „(...) (...), drukarka H. (...) w wysokości 28.196,01 zł,

I w dniu 3 października 2000 r. we W. (...) Fundusz (...) z R. N. o nr umowy (...), w której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: notebook, procesor (...) / (...) (...) (...) w wysokości 13.420,00zł,

I w dniu 3 października 2000 r. we (...) SA z R. N. o nr rej (...) (...), w której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...) (...) (...) (...) (...), monitor N. (...) (...) M. H. (...) laser C., skaner (...) USB DVD 8 w wysokości 25.173,00 zł,

I w dniu 13 października 2000 r. w (...) SA z R. N. o nr umowy (...), w której przedmiotem leasingu była kserokopiarka (...) C. (...) w wysokości 41.000,00 zł,

I w dniu 27 listopada 2000 r. w (...) SA z leasingobiorcą M. K. o nr umowy (...), której przedmiotem umowy był zestaw komputerowy: drukarka H. (...), pięć drukarek (...) dziesięć monitorów m-ki P., serwisu (...), 10 zestawów komputerowych wysokości 143.397,46 zł,

I w dniu 28 listopada 2000 r. we (...) SA z R. N. o nr umowy (...), której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...) (...) (...) I. (...), drukarka wielkoformatowa K. (...) w wysokości 57.340,00 zł,

I w dniu 27 grudnia 2000 r. we (...) SA z R. N. o nr umowy (...), której przedmiotem leasingu był serwer I. (...) / zestaw komputerowy (...), monitor P. (...) (...) w wysokości 42.090,00 zł,

poprzez wystawienie w imieniu firmy (...) i U. fikcyjnych faktur sprzedaży w/w leasingobiorcom celem uwiarygodnienia ich zdolności kredytowej oraz leasingodawcom w celu uwiarygodnienia umowy leasingowej, wiedząc, iż leasingobiorcy nie mają zamiaru płacenia rat leasingowych i wprowadzenia w ten sposób w/w firmy leasingowe w błąd co do ich zdolności kredytowej i zamiaru wywiązania się z obowiązku płatności;

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności,

2. czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w okresie od 15.12.2000 r. do 31.01.2001 r. we W. na fakturze VAT o nr (...) wystawionej z datą 2000.05.05 podrobił podpis o brzmieniu B. B. (1), a na fakturze VAT o nr (...) (...) z datą wystawienia 2000-06-01 podrobił zapisy literowo-cyfrowe oraz podpis o brzmieniu (...);

tj. czynu z art.. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności,

3. czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, polegającego na tym, że w okresie od 06 lutego 2000 r. do 28 sierpnia 2001 r. we W. podrobił podpisy R. N. na niżej wymienionych dowodach wpłat:

l w dniu 31 października 2000 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 3.963,78 zł., nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 43.920 zł,

l w dniu 13.11.2000 r. na dowodzie wypłaty (...) (...) pieniędzy w kwocie 43.920 zł,

l w dniu 15.01.2001 r. na dowodzie wypłaty (...) (...) pieniędzy w kwocie 74.578,60 zł,

l w dniu 11.01.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 76.500 zł, nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 22.700 zł, nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 12.000 zł,

l w dniu 12.01.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 20.349,73 zł,

l w dniu 25.01.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 86.900,74 zł,

l w dniu 26.01.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 40.000 zł,

l w dniu 03.02.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 75.764,44 zł,

l w dniu 06.02.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 140.109, 68 zł,

l w dniu 08.02.2001r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 10.245,56 zł,

l w dniu 12.03.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 128.841,76 zł,

l w dniu 16.03.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 150.196,64 zł,

l w dniu 26.03.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 85.320,70 zł,

l w dniu 28.03.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 118.862,16 zł,

l w dniu 06.04.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 56.012,64 zł i nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 45.853.70 zł,

l w dniu 09.05.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 103.727 zł,

l w dniu 14.05.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 75.516,62 zł,

l w dniu 18.05.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 54.533,96 zł,

l w dniu 29.05.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 75.699,78 zł,

l w dniu 31.05.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 79.000 zł,

l w dniu 01.06.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 8.398,36 zł,

l w dniu 24.08.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 5.002 zł,

l w dniu 28.08.2001 r. na dowodzie wypłaty nr (...) (...) pieniędzy w kwocie 5.002 zł,

tj. czynu z art. 270 § 1 kk. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności,

4. czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu podrobienie podpisów na dowodach wpłat (...) wymienionych w punktach od 1 do 12, wymienionych w pkt IV części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w okresie od 5 grudnia 2000 r. do 31 lipca 2001 r. we W., działając w warunkach przestępstwa ciągłego, podrobił podpisy R. N. w rubryce: „potwierdzenie odbioru faktury” w niżej wymienionych dokumentach:

wystawca (...) - nabywca (...): **w 9 fakturach VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...): **w 19 fakturach VAT**

wystawca (...) - nabywca (...): **w 3 fakturach VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...): **w 33 fakturach VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...) S.C. **w 1 fakturze VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...) **w 1 fakturze VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...) **w 1 fakturze VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...) **w 1 fakturze VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...) S.A. **w 1 fakturze VAT.**

wystawca (...) - nabywca (...) S.C. **w 163 fakturach VAT.**

oraz podpisy po stronie „Podpis osoby uprawnionej do otrzymania faktury” widniejące na fakturach VAT:

wystawca (...) - nabywca (...) **w 5 fakturach VAT.**

a także pismo ręczne wypełniające poszczególne pozycje i rubryki trzech faktur wraz z podpisami o brzmieniu (...) i (...) w poz. „imię i nazwisko osoby uprawnionej do otrzymania faktury” widniejące na fakturach VAT:

wystawca (...) - nabywca (...) **w 3 fakturach VAT.**

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu G. B. karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowani od dnia 2 grudnia 2011 roku do dnia 23 lutego 2012 roku.

II. Oskarżonego A. S. (1) uznał za winnego czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku (po korekcie) polegającego na tym, że w okresie od 30 maja 2000 r. do 28 grudnia 2000 r. we W., będąc właścicielem firmy (...) we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. N., G. B. i P. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości n/w firmy leasingowe w łącznej kwocie 454.767,17 zł, wystawiając im faktury VAT sprzedaży sprzętu komputerowego, w rzeczywistości nie przekazując go n/w leasingobiorcom w użytkowanie leasingowe na podstawie umów leasingu operacyjnego:

I w dniu 1 czerwca 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. zestawu komputerowego 4 sztuki Notebook A. (...) (...), 4 sztuk drukarek atramentowych (...)drukarki laserjet (...) ze skanerem wartości 59.822,70 nie przekazując go A. L.;

I w dniu 18 lipca 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. zestawu komputerowego: procesor (...) (...) (...) (...)monitor (...) drukarka H. (...) wartości 6.990,98 na kwotę 7.029,00 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 9 sierpnia 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. drukarki H. (...), kserokopiarki C. (...), monitora (...) (...) notebooka (...) (...) (...) (...), zestawu komputerowego U. (...) wartości 37.299,00 zł, nie przekazując ich A. L.;

I w dniu 8 września 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) Funduszowi (...) z siedzibą we W. zestawu komputerowego notebook/ procesor (...) (...) (...) / (...) (...) (...) / (...), monitor (...) (...), drukarka H. (...) wartości 23.111,48 zł na kwotę 28.196,01 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 6 października 2000 r. fakturę VAT nr (...) sprzedaży (...) SA zestawu komputerowego: notebook, procesor (...) (...) (...) (...) (...) (...) wartości 11.000,00 zł na kwotę 13.420,00 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 6 października 2000 r. fakturę VAT nr (...) sprzedaży (...) SA zestawu komputerowego procesor (...) (...) (...) (...) (...) (...) (...), monitor N. (...) (...) M. H. (...) laser C./skaner (...) (...) wartości 20.633,61 zł na kwotę 25.173,00 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 16.10.2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą w P. kserokopiarki (...) C. (...) wartości 51.000,00 zł na kwotę 41.000,00 zł, nie przekazując jej R. N.;

I w dniu 28 listopada 2000 r. fakturę nr (...) sprzedaży (...) SA zestawu komputerowego procesor P. I. (...) (...) (...) (...) / (...) (...), drukarka wielkoformatowa K. (...) o wartości 47.000,00 zł, na kwotę 57.340,00 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 30 listopada 2000 r. fakturę VAT (...) sprzedaży (...) Funduszowi (...) zestawu komputerowego: drukarki H. (...), drukarek (...), monitorów m-ki P., serwera I., zestawów komputerowych wartości 143.397,46 zł, nie przekazując go M. K.;

I w dniu 28.12.2000 r. fakturę o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą w W. o/ we W. Serwera I. (...), zestawu komputerowego (...), monitora P. (...) (...) wartości 56.120,00 zł, na kwotę 42.090,00 zł, nie przekazując go R. N.,

wprowadzając tym samym leasingodawców w błąd co do zrealizowania transakcji sprzedaży,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 5 lat.

III. Oskarżonego A. L. uznał za winnego:

1. czynu opisanego w pkt VI części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w okresie od 30 maja 2000 r. do 31 lipca 2000 r. w L. i we W., będąc właścicielem (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z G. B., A. S. (1) i P. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem n/w firmy w łącznej kwocie 97.121,70 zł poprzez przejęcie w użytkowanie leasingowe jedynie dokumentacyjnie sprzętu komputerowego na podstawie umów leasingu operacyjnego zawartych:

I w dniu 30 maja 2000 r. w L. o nr (...) z leasingodawcą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L., gdzie przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy 4 sztuk Notebook A. (...) (...), 4 sztuk drukarek atramentowych C. (...) i drukarki (...) ze skanerem wartości 59.822,70 zł;

I w dniu 31 lipca 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., której przedmiotem leasingu była drukarka H. (...), kserokopiarka C. (...), monitor (...) (...) ", notebook (...) (...) (...) zestaw komputerowy U. (...) wartości 37.299,00 zł, bez zamiaru płacenia rat leasingu, wprowadzając tym samym w/w w błąd co do zamiaru wywiązania się z obowiązku płatności, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o., (...) Bank SA (...) O/W.;

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności,

2. czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w okresie od 17 lipca 2000 r. do 28 listopada 2000 r. we W. i w P., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z R. N., G. B., A. S. (1) i P. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do rozporządzenia mieniem znacznej wartości n/w

firmy w łącznej kwocie 172.158,01 zł w ten sposób, że pośredniczył w zawieraniu przez R. N., właściciela firmy (...) z siedzibą we W., umów leasingu operacyjnego zawartych:

I w dniu 17 lipca 2000 r. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., w której przedmiotem leasingu był zestaw: procesor (...) (...) (...), monitor(...)drukarka H. (...) w wysokości 7.029,00 zł;

I w dniu 8 września 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., w której przedmiotem leasingu był zestaw: notebok/ procesor (...) (...) / (...), monitor (...) (...), drukarka H. (...) w wysokości 28.196,01 zł;

I w dniu 3 października 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., w której przedmiotem leasingu był zestaw notebook / procesor P. I. (...) / (...) (...) w wysokości 13.420,00 zł;

I w dniu 3 października 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., w której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...) (...) (...), monitor N. (...) (...), drukarka H. (...) (...), skaner (...) (...) w wysokości 25.173,00 zł;

I w dniu 13 października 2000 r. w P. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą w P., w której przedmiotem leasingu była kserokopiarka (...) C. (...) w wysokości 41.000,00 zł;

I w dniu 28 listopada 2000 r. we W. o nr (...) / OOz leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., w której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...) (...), drukarka wielkoformatowa K. (...) w wysokości 57.340,00 zł,

wiedząc, iż leasingobiorca w/w sprzęt komputerowy przyjmie jedynie dokumentacyjnie w użytkowanie leasingowe bez zamiaru płacenia rat leasingowych, wprowadzając tym leasingodawcę w błąd co do zamiaru leasingobiorcy wywiązania się z obowiązku płatności,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu A. L. karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 5 lat.

IV. Oskarżonego R. N. uznał za winnego czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku polegającego na tym, że w okresie od 17 lipca 2000 r. do 27 grudnia 2000 r. we W. i w P., będąc właścicielem firmy (...) z siedzibą we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z G. B., A. L., A. S. (1) i P. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości n/w firmy w łącznej kwocie 214.248,01 zł poprzez przejęcie w użytkowanie leasingowe jedynie dokumentacyjne sprzętu komputerowego na podstawie umów leasingu operacyjnego zawartych:

I w dniu 17 lipca 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...) (...) (...) (...), monitor (...)drukarka H. (...) wartości 6,990,98 zł, w wysokości 7.029 zł;

I w dniu 8 września 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: notebook/ procesor (...) (...) / (...) 12 (...) / (...) O., monitor(...) (...), drukarka (...) wartości 23.111,48 zł, w wysokości 28.196,01 zł;

I w dniu 3 października 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: notebook/procesor (...) (...) wartości 11.000 zł, w wysokości 13.420,00 zł;

I w dniu 3 października 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...) (...), monitor N. (...) (...) M. H. (...) Laser C., skaner (...) 8 wartości 20.633,61 zł, w wysokości 25.173,00zł;

I w dniu 13 października 2000 r. w P. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą w P., gdzie przedmiotem leasingu była kserokopiarka (...) C. (...) wartości 51.000 zł, w wysokości 41.000 zł;

I w dniu 28 listopada 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) SA z siedzibą we W., której przedmiotem leasingu był zestaw komputerowy: procesor (...) (...) (...) (...) I. (...), drukarka wielkoformatowa K. (...) wartości 47.000,00 zł, w wysokości 57.340,00 zł;

I w dniu 27 grudnia 2000 r. we W. o nr (...) z leasingodawcą (...) z siedzibą w W. Oddział we W., której przedmiotem leasingu był serwer I. (...), zestaw komputerowy (...), monitor P. (...)", wartości 56.120, w wysokości 42.090 zł,

bez zamiaru płacenia rat leasingu, wprowadzając tym samym w/w leasingodawców w błąd co do zamiaru wywiązania się z obowiązku płatności, czym działał na szkodę (...) SA z siedzibą we W., (...) SA w (...) Bank SA w W. O/L., (...) SA w W., (...) Bank (...) /W.,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 5 lat.

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu R. N. o czyn z art. 56 § 1 k.k.s. opisany w pkt IX części wstępnej wyroku, polegający na tym, że w 2001 r. we W., jako właściciel firmy (...), będąc podatnikiem VAT, nie zadeklarował w deklaracji VAT 7 podatku VAT w wysokości 316.452 zł za okres od stycznia do września 2001 r., narażając Skarb Państwa na uszczuplenie w w/w wysokości, kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

V. Oskarżonego P. J. uznał za winnego czynu opisanego w pkt X części wstępnej wyroku (po korekcie) polegającego na tym, że w okresie od 30 maja 2000 r. do 27 grudnia 2000 r. we W., będąc sprzedawcą zatrudnionym w firmie (...) we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. N., G. B. i A. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 454.796,71 zł, wystawiając im fikcyjne faktury VAT sprzedaży sprzętu komputerowego, w rzeczywistości nie przekazując go n/w leasingobiorcom w użytkowanie leasingowe na podstawie umów leasingu operacyjnego:

I w dniu 1 czerwca 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. zestawu komputerowego: 4 sztuki Notebook A. (...) (...), 4 sztuki drukarek atramentowych (...) (...) i drukarki (...) (...) ze skanerem wartości 59.822,70 zł, nie przekazując go A. L.;

I w dniu 18 lipca 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. zestawu komputerowego: procesor (...) (...) (...), monitor (...) drukarka H. (...) wartości 6.990,98 zł, na kwotę 7.029 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 9 sierpnia 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. drukarki H. (...) a, kserokopiarki C. (...), monitora (...) (...) notebooka (...) (...) (...) (...) zestawu komputerowego U. (...) wartości 37.299 zł, nie przekazując ich A. L.;

I w dniu 8 września 2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) Funduszowi (...) z siedzibą we W. zestawu komputerowego: notebook/ procesor (...) (...) (...) (...) (...) (...), monitor (...) (...), drukarka H. (...) wartości 23.111,48 zł, na kwotę 28.196,01 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 6 października 2000 r. fakturę VAT nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. zestawu komputerowego: notebook, procesor (...) (...) (...) (...) (...) 9520 wartości 11.000 zł, na kwotę 13.420 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 6 października 2000 r. fakturę VAT nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. zestawu komputerowego: procesor (...) (...) (...) (...) (...) (...), monitor N. (...) (...) mult drukarka H. (...) (...) C./skaner (...) (...) wartości 20.633,61 zł, na kwotę 25.173,00 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 16.10.2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą w P. kserokopiarki (...) C. (...) wartości 51.000 zł, na kwotę 41.000 zł, nie przekazując jej R. N.;

I w dniu 28 listopada 2000 r. fakturę VAT nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. zestawu komputerowego: procesor P. I. (...) (...) (...) I./(...), drukarka wielkoformatowa K. (...) o wartości 47.000 zł, na kwotę 57.340 zł, nie przekazując go R. N.;

I w dniu 30 listopada 2000 r. fakturę VAT (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą we W. zestawu komputerowego: drukarki H. (...), drukarek (...), monitorów m-ki P., serwera I. wartości 143.397 zł, nie przekazując go M. K.;

I w dniu 28.12.2000 r. fakturę VAT o nr (...) sprzedaży (...) SA z siedzibą w W. O/ we W. Serwera I. (...), zestawu komputerowego (...), monitora P. (...) (...) wartości 56.120 zł, na kwotę 42.090 zł, nie przekazując go R. N.;

wprowadzając tym samym leasingodawców w błąd co do zrealizowania transakcji sprzedaży,

tj. czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 5 lat.

Ponadto Sąd Okręgowy orzekł w przedmiocie przypadku dowodów rzeczowych (pkt XV wyroku) oraz kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu R. N. (pkt XVI wyroku) i kosztów postępowania (pkt XVII i XVIII wyroku).

Powyższy wyrok zaskarżyli: obrońcy oskarżonych G. B., A. S. (1), A. L. i P. J..

Tenże wyrok zaskarżył również Prokurator Rejonowy w Legnicy w odniesieniu do oskarżonych A. L., A. S. (1), R. N. i P. J..

Obrońca oskarżonego G. B. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1 błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.) poprzez:

a ustalenie, że G. B. podrobił podpisy oskarżonego R. N. na dokumentach dowodów wypłat (...) szczegółowo opisanych w punkcie III części wstępnej wyroku,

b ustalenie, że oskarżony G. B. działając w imieniu firm (...) i U. A. S. (1) uczestniczył w wystawieniu fikcyjnych faktur sprzedaży leasingobiorcom w celu uwiarygodnienia ich zdolności kredytowej oraz leasingodawcom w celu uwiarygodnienia umowy leasingowej.

1 obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to;

a art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, z przekroczeniem granic ustawowej swobody i przyjęcie, że:

- oskarżony G. B. doprowadził firmy leasingowe (...) Sp. z o.o. (...) S.A. (...) S.A., (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i zawarcia umów leasingowych poprzez wystawienie w imieniu firm (...) i U. A. S. (1) fikcyjnych faktur sprzedaży leasingobiorcom w celu uwiarygodnienia ich zdolności kredytowej oraz leasingodawcom w celu uwiarygodnienia umowy leasingowej, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia fikcyjności poszczególnych faktur VAT wystawianych przez firmy (...) i U. A. S. (1),

- oskarżony G. B. podrobił podpisy oskarżonego R. N. na dokumentach dowodów wypłat (...) szczegółowo opisanych w punkcie III części wstępnej wyroku, w sytuacji gdy oskarżony nie przyznał się do popełnienia tego czynu, a Sąd

nie dysponował opinią biegłego, która potwierdzałaby, że to oskarżony B. podpisał się za R. N. na w/w dokumentach dowodów wypłat (...).

3. rażąco niewspółmierność kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.) poprzez wymierzenie oskarżonemu G. B. kary za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku w wymiarze trzech lat pozbawienia wolności i łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze trzech lat,

w n o s z ą c o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

a) uniewinnienie oskarżonego G. B. od popełnienia czynów przypisanych mu w punktach I i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku,

b) wymierzenie oskarżonemu G. B. łącznej kary pozbawienia wolności za czyny opisane w punktach II i IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości co do oskarżonego G. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego A. S. (1) zaskarżył wyrok co do pkt VI, XIII, XV i XVIII części rozstrzygającej, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to przepisu:

1. art. 7 k.p.k., w zw. z art. 424 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że oskarżony A. S. (1) w okresie od 30 maja 2000 r. do 28 grudnia 2000 r. we W., będąc właścicielem firmy (...) we W., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z A. L., R. N., G. B. i P. J., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości firmy leasingowej w łącznej kwocie 454.767,17 zł, wystawiając im faktury VAT sprzedaży sprzętu komputerowego, w rzeczywistości nie przekazując go leasingobiorcom, podczas gdy swobodna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do zupełnie odmiennych wniosków, a mianowicie, że oskarżony A. S. (1) nie dopuścił się zarzucanego mu czynu oszustwa, albowiem nie miał świadomości istnienia przestępczego procederu w firmie jedynie zarejestrowanej na jego nazwisko;

2. art. 167 k.p.k. i art. 170 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego A. S. (2) z dnia 21 listopada 2013 r. obejmującego przeprowadzenie dowodu ze świadków: D. B., Z. Z. oraz B. M., na okoliczności we wniosku tym wskazane, podczas gdy dopuszczenie dowodu z w/w świadków pozwoliłoby wykazać A. S. (1) brak winy i sprawstwa co do zarzucanego mu czynu;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. poprzez wyjątkowo lakoniczne uzasadnienie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, podczas gdy stosownie do przepisu art. 53 k.k. Sąd orzekający winien bardzo szczegółowo uzasadnić kryteria, którymi kierował się wymierzając oskarżonemu ściśle określoną karę;

w n o s z ą c o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu;

ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. L. zaskarżył wyrok w zakresie winy, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.), a polegający na przyjęciu, iż oskarżony A. L. umyślnie w zamiarze bezpośrednim dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z G. B., A. S. (1) i P. J. przestępstw oszustwa opisanych w pkt VI części wstępnej wyroku, oraz w porozumieniu przestępczym z wyżej wymienionymi osobami i z R. N. przestępstw oszustwa opisanych w pkt VII części wstępnej wyroku, a nadto, że swoim zachowaniem A. L. wyczerpał znamiona ustawowe czynu z art. 286 § 1 k.k., gdy tymczasem, w ocenie oskarżonego zebrany w aktach sprawy materiał dowodowy nie dawał podstaw do poczynienia takich ustaleń.

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), a to przepisu art. 4 k.p.k. poprzez badanie i uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przy jednoczesnym zaniechaniu badania i nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na jego korzyść, przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, oraz art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów,

a nadto z daleko idącej ostrożności procesowej zarzucił:

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie jej z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia na maksymalny ustawowy okres próby 5 lat;

w n o s z ą c o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. L. od popełnienia przypisanych mu przestępstw; ewentualnie:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

a nadto, z daleko idącej ostrożności procesowej

3. zmianę zaskarżonego wyroku i zastosowanie wobec oskarżonego A. L. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na krótszy okres próby.

Obrońca oskarżonego P. J. zaskarżył wyrok w całości, zarzucając:

1. mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. – poprzez dowolną zamiast swobodnej ocenę przeprowadzonych w postępowaniu dowodów, a w szczególności z wyjaśnień oskarżonego R. N. i przyjęciu na ich podstawie winy oskarżonego, przy jednoczesnym naruszeniu art. 5 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie istotnych ujawnionych w takcie postępowania wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, podczas gdy właściwa dokonana zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocena w/w dowodów nie pozwoliłaby na ustalenie sprawstwa i winy oskarżonego.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony P. J. współpracował z oskarżonym B. od wielu lat i miał pełne rozeznanie w interesach jakie ten prowadził w ramach firmy (...); prowadził działalność wspólnie z G. B. i R. N., co doprowadziło w konsekwencji do nieuprawnionego ustalenia jakoby, miał on pełny wgląd w zawierane przez nich umowy leasingowe;

w n o s z ą c o:

zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Prokurator Rejonowy w Legnicy zaskarżył wyrok:

- w całości – w zakresie pkt VIII części dyspozytywnej wyroku – na niekorzyść oskarżonego A. L.;

- w części orzeczenia o karze na niekorzyść A. L., A. S. (1), R. N. i P. J.,

z a r z u c a j ą c:

I. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania w postaci art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., a wynikającą z niedokładnego określenia przez Sąd w punkcie VIII części dyspozytywnej wyroku czynu popełnionego przez oskarżonego A. L. poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej występku z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., tj. typu podstawowego oszustwa, przy jednoczesnym uznaniu oskarżonego winnym dopuszczenia się występu oszustwa w postaci kwalifikowanej, poprzez odesłanie do jego opisu zawartego w części wstępnej wyroku, kwalifikowanego tam z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. rażąco niewspółmierność kar orzeczonych względem oskarżonych A. S. (1), P. J., A. L. i R. N. poprzez nie orzeczenie wobec oskarżonych także kar grzywn w konsekwencji czego orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania są karami rażąco niewspółmiernymi do przypisanych oskarżonym czynów i jako pozbawione waloru dolegliwości są karami w powszechnym odczuciu niesprawiedliwymi, w szczególności wobec bezspornych ustaleń, iż oskarżeni zarzuconych im czynów dopuścili się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, korzyść taką osiągnęli, a występki przypisane oskarżonym cechowały się wysokim stopniem społecznej szkodliwości wynikającym z rodzaju naruszonych przez oskarżonych dóbr, okolicznościach i sposobie ich popełnienia, a przede wszystkim rozmiarem szkód wyrządzonych przez oskarżonych pokrzywdzonym

w n o s z ą c o:

zmianę zaskarżonego orzeczenia przez:

I. zmianę punktu VIII części dyspozytywnej wyroku poprzez wskazania, iż A. L. został uznany winnym popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, przy wyeliminowaniu z opisu czynu znamienia dotyczącego mienia znacznej wartości i zakwalifikowania przypisanego oskarżonemu czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. wymierzenie dodatkowo oskarżonym A. S. (1), A. L., R. N. i P. J. odpowiednio:

- wobec A. S. (1) za przypisany mu w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku czyn, na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. – kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 100 zł;

- wobec A. L. za przypisany mu w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku czyn – na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. – kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 50 zł;

- wobec A. L. za przypisany mu w punkcie VIII części dyspozytywnej wyroku czyn, na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. – kary grzywny w wysokości 40 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 50 zł;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzenie A. L. w punkcie IX części dyspozytywnej wyroku kary łącznej grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 50 zł;

- wobec R. N. za przypisany mu w punkcie X części dyspozytywnej wyroku czyn – na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. – kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 20 zł;

- wobec P. J. za przypisany mu w punkcie XII części dyspozytywnej wyroku czyn – na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. – kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki w kwocie 100 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego G. B..

1. Zarzut dokonania przez Sąd I instancji błędnych ustaleń faktycznych, zawarty w pkt 1a apelacji odnoszący się do pkt III części wstępnej wyroku – pkt III części dyspozytywnej wyroku, sprowadzał się do wykazania, iż Sąd błędnie ustalił, iż oskarżony G. B. podrobił podpisy oskarżonego R. N. na 23 dowodach wypłaty (...) – okazał się zasadny, jednakże z innych przyczyn niż podniesionych w apelacji.

Z ustaleń Sądu Okręgowego wynika (str. 8-9 pisemnego uzasadnienia wyroku), że oskarżony G. B. na wymienionych w pkt III części wstępnej wyroku dowodach wypłaty pieniędzy w różnych kwotach, podrobił podpisy oskarżonego R. N.. Ustalenia powyższe, jak wynika ze str. 9 pisemnego uzasadnienia wyroku, dokonane zostały przez Sąd I instancji wyłącznie na podstawie znajdujących się w aktach sprawy kserokopii dowodów wypłat (tom XI, k. 2268-2295), a także na podstawie wyjaśnień oskarżonego R. N.. Tym samym, Sąd I instancji odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego G. B. – nie przyznającego się do popełnienia czynu opisanego w pkt III części dyspozytywnej wyroku. Dalsze pisemne uzasadnienie wyroku w tym zakresie jest niezmiernie lakoniczne, nie poruszające istoty sprawy, a także nie odwołuje się do innych dowodów, przeprowadzonych przez Sąd Okręgowy. Tenże Sąd nie wskazał na charakter tychże dokumentów, a także przez kogo zostały wystawione i jakich transakcji dotyczyły – stąd uzasadnienie wyroku w tym zakresie nie jest prawidłowe.

Obrońca oskarżonego w uzasadnieniu apelacji (str. 4, k. 5363, t. XXVII) zarzucił, że Sąd I instancji niezasadnie nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów, skoro ocena tego, czy podpis na dokumentach (...) został podrobiony, wymaga wiadomości specjalnych, których Sąd I instancji nie posiadał (art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.).

Niewątpliwie rację ma obrońca oskarżonego G. B., iż Sąd Okręgowy nie dysponował opinią z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego dowodów wypłaty (...), opisanych w pkt III części wstępnej wyroku – sztuk 23.

Sąd Okręgowy dysponował wprawdzie ekspertyzą z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów, jednakże dotyczyła ona 12 sztuk dowodów (...), będących przedmiotem zarzutu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku (k. 3053-3054, t. XV), które Sąd uznał, iż wobec nich istnieją wątpliwości czy zostały nakreślone przez oskarżonego G. B.. Konsekwencją zastosowania art. 5 § 2 k.p.k. stało się wyeliminowanie tychże 12 sztuk dowodów (...) z opisu przypisanego przestępstwa w pkt IV wyroku.

W zakresie natomiast dowodów, opisanych w pkt III części dyspozytywnej wyroku, Sąd Okręgowy nie posiadał wątpliwości, iż podpisy stwierdzające otrzymanie pieniędzy na dowodach wypłaty (...) zostały nakreślone przez oskarżonego R. B., aczkolwiek przyjętego stanowiska w sposób przekonywający nie uzasadnił.

Z pewnością, w sytuacji gdyby Sąd Okręgowy dysponował ekspertyzą, o której jest mowa w apelacji, zarzut tamże zawarty, podlegałby zdecydowanie łatwiejszej weryfikacji przez Sąd II instancji, niż to uczyniono w świetle innych dowodów zebranych w sprawie.

Kserokopie 23 sztuk dokumentów stanowiących dowody wypłaty pieniędzy, oznaczone symbolem (...) zawarte w tomie XI akt sprawy na k. 2268-2295, zostały wystawione przez pracowników firmy (...) S.A. w O., na podstawie faktur sprzedaży towarów dokonanych przez firmę oskarżonego R. M. (1) (...) ((...)) firmie (...) S.A. Istota zarzutu zawartego w pkt III części wstępnej wyroku dotyczy podrobienia podpisów na 23 dowodach wypłaty przez oskarżonego G. B., potwierdzającego otrzymanie pieniędzy, w formie gotówki z kasy (...) S.A, gdy w rzeczywistości pieniądze otrzymywał oskarżony G. B.. Z akt sprawy wynika, że transakcje kupna-sprzedaży w istocie nastąpiły, gdyż (...) S.A. zakupił dostarczony towar przez oskarżonego G. B., jednakże faktury VAT i dowody wypłaty pieniędzy wypisane były w każdym przypadku na rzekomego dostawcę (...) ((...)) R. N.. Towar zaś dostarczał oskarżony G. B. i on otrzymywał pieniądze w postaci gotówki.

Analiza powyższych 23 dowodów wypłat (...) wskazuje, że na części tychże dokumentów widnieje czytelny podpis (...), zaś na części widnieją nieczytelne parafki naniesione na pieczętce firmy (...) (...). W ocenie Sądu Apelacyjnego ekspertyza pisma byłaby niemożliwa do przeprowadzenia w odniesieniu do zamieszczonych tamże parafek. W tej

sytuacji Sąd Okręgowy winien poddać ocenie pozostałe dowody, nie zaś ograniczyć się do ich wskazania w pisemnym uzasadnieniu wyroku na str. 9 (k.5322, t. XXVII), w celu weryfikacji wyjaśnień oskarżonego G. B. – nie przyznającego się do popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku.

Należy dostrzec, że faktury VAT stanowiące podstawę wystawienia dowodów wypłat (...) zostały zabezpieczone w mieszkaniu oskarżonego R. N. – w miejscu zarejestrowania działalności podmiotu gospodarczego (...) (k.178-184, t. I). Z wyjaśnień oskarżonego R. N. wynika (k.2324, t. XIV), że oskarżony G. B. dysponował drugą pieczętą firmy (...), którą używał wystawiając faktury. W tym zakresie szczegółowe wyjaśnienia złożył oskarżony R. N. podczas przesłuchania przez prokuratora w dniu 21 listopada 2004 roku (k.2861-2862, t. XIV), opisując transakcje przeprowadzane z firmą (...) przez oskarżonego G. B.. Oskarżony R. N. wyjaśnił m.inn . „... na dowodach tych, które przekazywał mi B. ja się podpisywałem kwitując odbiór tej gotówki, potem już B. podpisywał się sam, moim nazwiskiem – podrabiał mój podpis ...” (k.2861, t. XIV). Oskarżony wyjaśnił, że „ B. jako fikcyjny przedstawiciel (...) jeździł do tych firm i tam go (tusz) sprzedawał, formą płatności była gotówka ...” (k. 2861). Oskarżony R. N. wyjaśnił, że „ nigdy nie udzieliłem B. pełnomocnictwa do reprezentowania mojej firmy. On bez mojej wiedzy i zgody sporządził pieczętę firmową, ale ona różniła się od autentycznej po poszczególnych literach oznaczających skrót mojej firmy (...) miała kropki była też mniejszego formatu ...” (k.2862). Właściwa pieczętka znajduje się na k. 677 (t. IV) i różni się od używanej przez oskarżonego B..

W aktach sprawy w tomie XI znajduje się zestawienie 29 dowodów wypłat (...) z P. dla (...) oraz faktur (k.2296-2300) na łączną kwotę 1.735.234,50 zł. Wśród tychże dowodów wypłat (...) znajdują się 23 sztuki dowodów będących przedmiotem zarzutu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku. Dowody wypłat (...) zostały wystawione przede wszystkim przez P. G. i w 3 przypadkach przez J. S. (2), A. F. (1) i I. W..

Powyższe osoby zostały przesłuchane w charakterze świadków (t. IV i t. XIII). Z zeznań P. G. wynika (k.562, t. IV), że wypłacał w gotówce pieniądze w wysokości uwidocznionej w fakturach na rzecz (...) oraz dowodach wypłat, działając na polecenie prezesa (...) S.A. Zeznał (k.562), że osoba odbierająca pieniądze nie jest zobowiązana okazywać dokumentów tożsamości, jak również umieścić pieczętę firmy.

Wypłaty pieniędzy potwierdziły także I. W. (k.2695, t. XIII) i A. F. (2) (k.2854-2855, t. XIII), z tym, że nie pamiętały osób odbierających pieniądze z kasy. Znamienne jest, to że w dwóch przypadkach dowody wypłaty wystawione zostały na tożsame kwoty tj. po 5.002 zł (k.2697, 2700, t. XIII).

Zeznania złożył również Prezes (...) S.A. w K. – M. S. (k.558-560, t. IV). Wynika z nich, że towar do firmy (...) S.A. przywoził wyłącznie oskarżony G. B., który sprzedał towar w imieniu firmy (...). Świadek M. S. zeznał, że pieniądze były wypłacane w gotówce oskarżonemu G. B. (k.559), który odbierał pieniądze i odwoził dowody wypłat, również podpisane przez N. (k.560).

Z powyższych ustaleń wynika, że część dowodów wypłat pieniędzy z kasy (...) S.A. w O. wymienionych w pkt III części wstępnej wyroku, zawiera potwierdzenie otrzymania pieniędzy przez oskarżonego G. B., część zaś przez oskarżonego R. N.. W tej sytuacji, przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że w 23 dowodach (...) podpisy R. N. zostały naniesione przez oskarżonego G. B. – jest nieprawidłowe.

Sąd Apelacyjny uznał, że podpisy na dowodach (...) zostały naniesione przez oskarżonego R. N. na niżej wymienionych dowodach wypłaty:

1. z dnia 31.X.2000 nr (...) (...) na kwotę 3.963,78 zł – k. 2268, t. XI;
- 1.1 z dnia 31.X.2000 nr (...) (...) na kwotę 43.920 zł – k. 2269, t. XI;
- 1.2 z dnia 13.XI.2000 nr (...) (...) na kwotę 43.920 zł – k. 2270, t. XI;

stąd też nie mogą stanowić przedmiotu przestępstwa przypisanego oskarżonemu G. B..

Pozostałe dowody (...) wymienione w pkt III części wstępnej wyroku, z uwagi na naniesioną tamże pieczętkę, którą dysponował osk. G. B. (...) zawierają podpis sfalszowany (...) przez oskarżonego G. B..

Poza kwestionowanymi przez obrońcę oskarżonego G. B. ustaleniami faktycznymi, pozostała jednak nie dostrzeżona przez apelującego wątpliwa – w ocenie Sądu Apelacyjnego – ocena prawna czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku.

Sąd Okręgowy, nie wnikając w powyższe zagadnienie, bezkrytycznie zaakceptował, w ślad za aktem oskarżenia, iż powyższy czyn oskarżonego G. B. wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., polegający na podrobieniu podpisów R. N. na dowodach wpłat oznaczonych symbolem (...).

Z taką oceną nie sposób zgodzić się. Przedmiotem przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. jest „dokument” w rozumieniu przepisu art. 115 § 14 k.k., zaś w rozpoznawanej sprawie miałby stanowić przedmiot, z którym jest związane określone prawo. Sąd Okręgowy nie określił jednak charakteru powyższego prawa, ani nie wskazał aby dowody wypłaty stanowiły, z uwagi na ich treść, o stosunku prawnym lub okoliczności mającej znaczenie prawne.

Przedmiotowe „dowody wypłaty” oparte zostały na fakturach, których numery oraz zawarte w fakturach kwoty pieniężne zostały wymienione. Zabezpieczone „dowody wypłaty” oznaczone symbolami (...), co oznacza „kasa wyda”, zawierają jedynie potwierdzenie otrzymania wymienionych w fakturach kwot pieniężnych. Nie zostało zakwestionowane, że faktycznie pieniądze zostały wydane z kasy firmy (...) S.A. i przekazane oskarżonemu G. B., który pokwitował ich odbiór, fałszując przy tym podpis R. N.. Złożenie podpisu w rubryce „kwotę powyższą otrzymałem” nie potwierdza wskazanej w fakturze czynności cywilnoprawnej, do której faktycznie doszło, ani nie jest niezgodne z rzeczywistością. Dokument (...) posiada w obrocie cywilnoprawnym drugorzędne znaczenie, zwłaszcza dla osoby, która faktycznie pieniądze otrzymała. Zważyć należy, że to nie oskarżony G. B. sporządził powyższe dowód wypłaty lecz przedstawiciele firmy (...) S.A. Złożenie nieautentycznego podpisu, nie zmieniało autentyczności samego dokumentu, który wystawiony został przez pracownika firmy (...) S.A. i dokumentował rzeczywistość, bo mającą miejsce transakcję zakupu oraz fakt wypłacenia z kasy pieniędzy i odbioru przez dostawcę towaru.

Kwestię podpisów na dowodach wypłaty wystawionych pomiędzy dostawcą i odbiorcą towaru, w ich wewnętrznym rozliczeniu nie zostały sformalizowane w przepisach, jednakże – co istotne – należy odnieść do przepisów prawnych dotyczących elementów, jakie winny zawierać faktury VAT, chociaż dowód (...) nie posiada takiego znaczenia w obrocie prawnym, jak faktura VAT.

W okresie objętym zarzutem opisanym w pkt III części wstępnej wyroku, tj. od 6 lutego 2000 roku do 28 sierpnia 2001 roku, czytelne podpisy osób uprawnionych do wystawienia i otrzymania faktury lub podpisy oraz imiona i nazwiska tych osób, były elementem, który faktura VAT co najmniej powinna zawierać, a z wymogu tego dotyczącego danych nabywcy, mogło zwolnić wyłącznie złożenie przez nabywcę pisemnego oświadczenia w którym upoważni sprzedawcę do wystawiania faktury bez podpisu osoby uprawnionej do otrzymania faktury (§ 37 ust. 1 pkt 13 i ust. 8 – obowiązujące do dnia 25 marca 2002 r. – rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym - Dz.U. Nr 19, poz. 1245 ze zm.). W chwili orzekania przez Sąd Okręgowy, powyższy akt prawny nie obowiązywał. Aktualnie obowiązująca ustawa z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług w art. 106e ust. 1 określa wymogi jakie winna spełniać faktura. Z powyższego przepisu nie wynika aby faktura powinna zawierać czytelne podpisy osób uprawnionych do wystawienia i otrzymania faktury lub podpisy oraz imiona i nazwiska tych osób.

Także w świetle obecnie już nie obowiązującego § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 maja 2005 roku w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, zaliczkowego zwrotu podatku, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 95, poz. 798 ze zm.) czytelny podpis m.in. osoby uprawnionej do otrzymania faktury lub podpis oraz imię i nazwisko takiej osoby, nie stanowią niezbędnego elementu faktury VAT.

Także Sąd Najwyższy wyraził w tej materii stanowisko, że „w sytuacji, gdy nieautentyczny podpis został złożony na fakturze VAT dokumentującej rzeczywistą transakcję pomiędzy dwoma uprawnionymi do jej przeprowadzenia podmiotami, zasadnicze znaczenie dla możliwości podpisania sprawcy występku fałszu materialnego z art. 270 § 1 k.k. ma ustalenie, czy sam fakt podania nieprawdziwych danych osoby odbierającej fakturę ma jakiegokolwiek znaczenie dla jej funkcjonowania w obrocie prawnym dla pewności tego obrotu” (wyrok SN z 31.08.2007 r., V KK 39/07, Lex nr 307811).

Odnosząc powyższe poglądy prawne, a także w świetle obecnie obowiązujących przepisów, dowód wypłaty (...), dla jego ważności, nie musi zawierać podpisu zbywcy i nabywcy w sytuacji, gdy transakcja rzeczywiście miała miejsce. Jest to wewnętrzny dowód wypłacenia pieniędzy. Wobec powyższego, oskarżony G. B. nie wyczerpał ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., stąd należało uniewinnić oskarżonego od popełnienia powyższego czynu, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa.

Należy zauważyć, że apelacja zawiera tożsamy zarzut odwoławczy odnoszący się do pkt III wyroku, opisany w pkt 2 ii (k.5361), stąd odrębne odniesienie się do tego zarzutu jest oczywiście bezzasadne.

2. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji, zawarty w pkt 1b apelacji nie określa wprost przedmiotu zaskarżenia, a mianowicie czy dotyczy pkt I czy II lub IV części wstępnej wyroku, jednakże z treści uzasadnienia apelacji i wniosków apelacji (w zakresie pkt II i IV apelujący wniósł o wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), należy wnosić, że zarzut dotyczy przypisanego oskarżonemu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tak jak zarzut skonstruowany w pkt 2a ppkt i apelacji (k.5361).

Apelujący alternatywnie skonstruował zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu G. B. za przypisany czyn, opisany w pkt I części wstępnej wyroku (pkt 3a apelacji).

Apelujący w uzasadnieniu apelacji (str. 3, k. 5362) podniósł, że Sąd I instancji „nie wskazał żadnych konkretnych faktur wystawianych przez firmy (...) i U., które miałyby opisywać fikcyjne transakcje handlowe”.

Powyższe stwierdzenie pozostaje w sprzeczności z ustaleniami Sądu I instancji, dotyczącymi pkt II części wstępnej wyroku (apelacja dotyczy w tym zakresie rażącej niewspółmierności kary). Sąd Okręgowy na str. 17-18 wskazał fakturę nr (...), wystawionej w dniu 5 maja 2000 roku na której podpis B. B. (1) podrobił oskarżony G. B. oraz fakturę VAT nr (...) (...z dnia 1 czerwca 2000 roku, na której podpis R. N. podrobił oskarżony G. B.. Dokonane w tym zakresie ustalenia Sąd I instancji oparł na podstawie wyjaśnień oskarżonego R. N., a przede wszystkim na podstawie ekspertyzy z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów z dnia 5.03.2002 roku (k.387-406, t. II). Biegły jednoznacznie stwierdził, że podpisy (...) i (...) na powyższych fakturach zostały nakreślone przez oskarżonego G. B.. Ocena prawna powyższego czynu, opisanego w pkt II, jest zbieżna z przedstawioną wyżej oceną dotyczącą pkt III części wstępnej wyroku. Odnośnie bowiem faktury VAT nr (...) istniejący w pozycji „wystawił” podpis B. B. (1), pomimo, że został naniesiony przez oskarżonego G. B., nie zmieniał charakteru faktury, skoro zaopatrzonej była pieczęcią firmy (...) i dotyczył faktycznie przeprowadzonej transakcji (k.392, t. II). Także podpis (...) na fakturze VAT nr (...) pod pieczęcią firmy (...) (...), którą posługiwał się oskarżony G. B., nie stanowił o fikcyjnym charakterze faktury, skoro sprzedającym wymieniony tamże towar (2 szt. notebook o wartości 3.420 zł brutto) była firma (...)E.S., zaś nabywcą U. A. S. (1), a podpis nabywcy A. S. (1) nie został podrobiony. Brak jest dowodów, że powyższa transakcja była fikcyjna, stąd należało przyjąć, że transakcja kupna-sprzedaży nastąpiła. Fikcyjność tejże transakcji nie była także przedmiotem zarzutów w akcie oskarżenia.

Z tych przyczyn, Sąd Apelacyjny uznał, uwzględniając cytowane wyżej orzecznictwo, iż oskarżony G. B. nie popełnił zarzucanego czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku i uniewinnił oskarżonego, kosztami postępowania w tym zakresie obciążając Skarb Państwa (k.407 – koszt wykonanej ekspertyzy).

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego pkt I części wstępnej wyroku, w zakresie innych, podrobionych przez oskarżonego G. B. faktur wystawianych przez (...) B. B. (1) i U. – należy podnieść, że apelujący zdaje się nie dostrzegać

konstrukcji prawnej powyższego zarzutu. Odnosi się bowiem ona do konstrukcji współsprawstwa oskarżonego G. B. w zakresie przypisanego przestępstwa nie tylko z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., ale również przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. Był przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (oszustwa dokonanego na szkodę firm leasingowych wymienionych w pkt I części wstępnej wyroku) uzależniony był od zawarcia umów leasingowych pomiędzy firmami leasingowymi, a nabywcami towaru. Poprzedzone zaś to było fikcyjnymi fakturami sprzedaży towaru przez (...), U. Salon (...) na rzecz (...) R. N.. Firma (...), tak jak firma (...), fikcyjnie stawały się nabywcami nie istniejącego towaru, który przejęty miał zostać następnie w leasing przez firmę (...), (...) sp. z o.o. w L., (...) S.A. w P., (...) S.A. – w zakresie umów wymienionych w pkt I części wstępnej wyroku. W sytuacji zaś rzekomego nabycia towaru przez firmę (...) oraz (...) A. L., niezbędnym było posiadanie dowodu nabycia powyższego towaru w postaci faktur VAT przez leasingobiorców (...) sp. z o.o., R. M. (1) (...), (...) sp. z o.o. Wystawcą faktur VAT, jako rzekomy sprzedawca, były firmy (...) i U. A. S. (1). Każdą zatem czynność w postaci zawarcia umowy leasingowej poprzedzało wystawienie fikcyjnej faktury VAT na rzecz rzekomego nabywcy towaru będącego przedmiotem leasingu.

Sąd Okręgowy, akceptując konstrukcję prawną czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, ograniczył treść zarzutu do sformułowania „... poprzez wystawienie w imieniu firmy (...) i U. fikcyjnych faktur sprzedaży w/w leasingobiorcom ...”, nie wymieniając poszczególnych faktur. W treści powyższego zarzutu zasadnie wskazał natomiast 10 umów leasingowych – co stanowiło istotę czynu zarzucanego w pkt I części wstępnej wyroku. Sąd przyjął zatem, że w każdym przypadku, faktura VAT dotycząca nabycia sprzętu komputerowego przez firmę (...) była fikcyjna, co odpowiadało rzeczywistemu stanowi rzeczy. Nie wyminienie w treści zarzutu oraz w uzasadnieniu wyroku poszczególnych – w ilości 10 sztuk - fikcyjnych faktur było uchybieniem, jednakże zebrany materiał dowodowy, powyższe uchybienie konwaliduje.

Zważyć należy, że obrońca oskarżonego nie zakwestionował fikcyjności faktur VAT lecz ograniczył się do zarzutu ich nie wyminienia w uzasadnieniu wyroku. Powyższe uchybienie – w ocenie Sądu Apelacyjnego – nie miało jednak wpływu na treść wyroku Sądu I instancji.

Udział oskarżonego G. B. w przestępczym procederze został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie zabezpieczonych dowodów w postaci faktur VAT, umów leasingowych, a przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego R. N.. Tenże oskarżony w sposób szczegółowy opisał mechanizm działania i rolę poszczególnych oskarżonych w procederze. Sąd I instancji dokonał przekonywującej i opartej na innych dowodach zebranych w sprawie, oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego N. (str. 46-47 uzasadnienia wyroku). Powyższej oceny nie sposób uznać za przekraczającą granice wyznaczone przepisem art. 7 k.p.k. Apelujący nie wykazał aby ustalenia Sądu I instancji, oparte na tymże dowodzie były wadliwe. Zebrana obszerna dokumentacja potwierdziła wiarygodność wyjaśnień oskarżonego R. N., co w konsekwencji powodowało, że wersja przedstawiona przez oskarżonego G. B. – co do braku jego winy – stała się niewiarygodna. Ustalony proceder, sprowadzający się do doprowadzenia firm leasingowych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, znajduje jednoznaczne wsparcie w zebranych materiałach dowodowych. Współpraca oskarżonego G. B. z firmą (...) jest oczywista, w świetle chociażby wyjaśnień oskarżonego R. N., które Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne. Nie budziło wątpliwości Sądu I instancji również i to, że oskarżony G. B. ściśle współpracował z firmą (...), o czym wyjaśniał oskarżony R. N.. Także z bazy danych U. wynika, że systematycznie wypłacane były pieniądze do rąk osoby zapisanej jako (...), bez wystawiania faktur, które w innych wypadkach zawsze wypisywano. Ponadto na szeregu fakturach wystawianych przez firmę (...), jako osoba upoważniona, podpisywał się oskarżony G. B.. On również – co wynika z zeznań pracowników P. oraz (...) reprezentował interesy firmy (...) przy zawieranych transakcjach.

Wystawianie faktur przez oskarżonego P. J. – pracownika U. – nie wyłącza odpowiedzialności karnej oskarżonego G. B.. W świetle wyjaśnień oskarżonego P. J. – oczywistym staje się rola oskarżonego G. B. w przestępczym procederze.

Twierdzenia apelującego zawarte w uzasadnieniu apelacji, iż materiał dowodowy „nie daje podstaw do przyjęcia, że przedmioty te nie istniały w chwili zawierania poszczególnych umów leasingu i nie zostały dostarczone leasingobiorcom ...” (str. 3 apelacji, k. 5362), pozostaje w oczywistej opozycji z zebranym materiałem dowodowym, a

w szczególności z dokumentacją księgową, ekspertyzami pisma zamieszczonego na fakturach, czy też wyjaśnieniami oskarżonego R. N..

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku.

Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej w pkt I części dyspozytywnej kary 3 lat pozbawienia wolności, również nie został uwzględniony. Sąd I instancji na str. 70 pisemnego uzasadnienia wyroku przedstawił okoliczności obciążające, nie znajdując okoliczności łagodzących. Sąd Apelacyjny stanowisko Sądu I instancji zaakceptował. Zmiana w tym zakresie mogłaby nastąpić, w sytuacji gdyby oskarżony chociażby podjął działania zmierzające do wyrównania szkody. Takiej postawy oskarżony jednak nie wykazał. Znaczna wartość przedmiotu oszustwa, przewyższająca ponad dwukrotnie minimum wynoszące 200.000 zł dla ustalenia kryterium decydującego o kwalifikowanym typie czynu zabronionego, przekonuje również o celowości wymierzenia kary pozbawienia wolności w bezwzględnej jej postaci.

3. Apelujący nie skonstruował zarzutu rażącej niewspółmierności kar jednostkowych zawartych w pkt II i IV części rozstrzygającej, jednakże wniósł o wymierzenie kar jednostkowych, wymienionych w pkt II i IV części dyspozytywnej wyroku przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Wobec zmiany wyroku Sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt II, apelacja jest bezprzedmiotowa. Natomiast w odniesieniu do pkt IV części dyspozytywnej wyroku, apelujący nie zakwestionował sprawstwa oskarżonego G. B., gdyż apelujący wywiódł apelację, zakreślając jej zakres wyłącznie co do wymierzonej kary jednostkowej roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Apelacyjny dostrzegł jednak, że zarzut zawarty w pkt IV części wstępnej wyroku, w całości zaakceptowany przez Sąd Okręgowy w pkt IV części dyspozytywnej wyroku winien podlegać szerszej kontroli odwoławczej, niż wynikałoby to z ram zaskarżenia zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego.

Mianowicie należy dostrzec, że w pierwszej części zarzutu, określonego ramami czasowymi od dnia 5 grudnia 2000 roku do dnia 31 lipca 2001 roku, oskarżonemu G. B. zarzucono, a następnie przypisano podrobienie podpisów R. N. w fakturach VAT, w rubryce „potwierdzenie odbioru faktury”. Dotyczy to faktur VAT, w których wystawcą była firma (...), zaś nabywcami były firmy:

- (...) – 9 faktur,
- (...) – 19 faktur,
- (...) – 3 faktury,
- (...) – 33 faktury,
- (...) S.C. – 1 faktura,
- (...) – 1 faktura,
- (...) – 1 faktura,
- (...) – 1 faktura,
- (...) S.A. – 1 faktura,
- (...) S.C. – 163 faktury.

Powyższe faktury stanowiły przedmiot ekspertyzy z zakresu badań porównawczych pisma ręcznego i podpisów (k.3042-3052, t. XV).

Z treści powyższej ekspertyzy wynika, że (pkt 1 opinii, k. 3042, t. XV) „podpisy czytelne o brzmieniu (...) ((...)), a także podpisy częściowo czytelne odnoszące się do R. N. widniejące w poz. „wystawił”, „potwierdzenie odbioru faktury” zostały nakreślone przez G. B. (k.3053, t. XV).

Z treści zarzutu zawartego w pkt IV części wstępnej wyroku wynika, że oskarżonemu G. B. prokurator zarzucił jedynie podrobienie podpisów R. N. w rubryce „potwierdzenie odbioru faktury”, nie zaś podrobienie faktury poprzez podrobienie podpisów R. N. w rubryce „wystawił”. Prokurator zawęził zatem zakres zarzutu do złożenia podpisów przez oskarżonego G. B. w powyższej rubryce, co nie stanowi przestępstwa, z przyczyn wyżej opisanych. Nie zarzucił natomiast prokurator podrobienia podpisów w rubryce „wystawił” przez oskarżonego G. B., co wynika z przedstawionej ekspertyzy. Podrobienie podpisu R. N. w rubryce „potwierdzenie odbioru faktury” nie stanowi przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. – z przyczyn przedstawionych wyżej w niniejszym uzasadnieniu. Sąd Apelacyjny, wobec zaskarżenia wyroku Sądu I instancji na korzyść oskarżonego, zgodnie z art. 434 § 1 k.p.k., nie jest uprawniony do zmiany zaskarżonego wyroku na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie, że oskarżony G. B. wystawił powyższe faktury VAT. Z tych względów Sąd Apelacyjny wyeliminował z opisu czynu jako przedmiot przestępstwa, faktury wystawione przez (...) na rzecz w/w nabywców.

Zważyć należy, że przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego nie było to, czy faktycznie transakcje, udokumentowane fakturami, zaistniały. Sąd I instancji ograniczył się jedynie do bezkrytycznego zaakceptowania zarzutu opisanego w pkt IV, bez wnikania, czy transakcje były rzeczywiste.

O tym, że wystawione faktury VAT na towar, którego dostawcą była firma (...), dotyczyły rzeczywistych transakcji przekonują następujące dowody:

a) wystawca (...) – nabywca (...) (33 faktury), tom V, k. 780-782 – zeznania G. H. (2) – współwłaściciela (...), który potwierdził transakcje z (...), którą to firmę reprezentował oskarżony G. B.. Świadek uważał, że posiada on pełnomocnictwo (...), zaś towar został faktycznie dostarczony, zaś podwójne faktury zawierające tę samą datę ich wystawienia wytłumaczył tym, że przy dostawie mogła powstać nieścisłość i faktura była poprawiana;

b) wystawca (...) – nabywca (...) s.c. (163 faktury), t. V, k. 830-862 – protokół badania dokumentów i ewidencji Urzędu Kontroli Skarbowej w K., przeprowadzonej od 9.IV.2002 roku do 14.V.2002 roku, której przedmiotem była prawidłowość przeprowadzonych transakcji gospodarczych z firmą (...) za okres 2000 roku i 2001 roku. Stwierdzono, że w 2001 roku zakupiony towar z firmy (...) ujęto w ewidencji księgowej i w całości przyjęto na stan magazynowy spółki (...). Zakupiony towar spółka (...) zaksięgowwała, wartość brutto wynosiła 1.643.431,07 zł, wartość netto 1.347.074,65 zł, podatek VAT – 296.356,42 zł. W spółce (...) S.A. w K. sprawdzono wszystkie otrzymane za rok 2001 faktury VAT z firmy (...) we W.. Spółka (...) posiadała pisemne upoważnienie dla G. B. wystawione przez (...) do reprezentowania firmy, wystawiania i odbioru faktur VAT oraz wydawania i odbioru towaru i gotówki – wystawione z datą 1.XII.2000 roku – k. 861.

Sąd Apelacyjny, w ramach kontroli odwoławczej, uznał, że zarzut zawarty w pkt IV zasługuje na uwzględnienie w zakresie czynu przestępczego oskarżonego G. B., polegający na podrobieniu faktur VAT w których wystawcą była firma (...) – nabywcą (...). Dotyczy to 5 faktur wymienionych w zarzucie opisanym w pkt IV. Faktury znajdują się w tomie V akt, k. 813-817, w których pieczętka (...) nie jest oryginalna, na 3 fakturach jest podpis R. N. jako osoby upoważnionej do otrzymania faktury, w pozostałych brak jest podpisu. Z wyjaśnień oskarżonego R. N. (tom XV, k. 2927) wynika, że nie wystawiał on okazanych mu faktur, a jego podpis jest sfalszowany, podobnie jak pieczętka.

Sąd Apelacyjny uznał również, że podrobione zostały przez oskarżonego G. B. faktury VAT, których rzekomym wystawcą była firma (...), nabywcą zaś firma (...).

Dotyczy to faktur VAT: nr (...) z dnia 5.01.2001 r.,

nr (...) z dnia 15.01.2001 r.,

nr (...) z dnia 26.01.2001 r.,

wypełnionych przez oskarżonego G. B. pismem ręcznym wraz z podrobionymi podpisami o brzmieniu (...) i (...) w pozycjach „imię i nazwisko osoby uprawnionej do otrzymania faktury”. Dowodem podrobienia tychże faktur jest cyt. wyżej ekspertyza pisma ręcznego (k. 3053, t. XV). Czyn ten, w tym zakresie, stanowi przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny obniżył karę wymierzoną oskarżonemu G. B. za powyższe przestępstwo po dokonaniu zmiany w zakresie czynu do 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nie znajdując podstaw do dalszego uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy wobec oskarżonego G. B. (pkt VIII części dyspozytywnej wyroku).

Sąd Apelacyjny, wobec utraty mocy kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt V części dyspozytywnej, orzekł nową karę łączną, stosując tożsamą zasadę całkowitej absorpcji, wymierzając karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Zbieżność przedmiotowa i czasowa popełnionych przestępstw, w pełni uzasadniała przyjęcie powyższej zasady. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do złagodzenia kary jednostkowej 3 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej w tej samej wysokości wobec wysokiego stopnia winy oskarżonego, nie podjęcia nawet próby wyrównania szkody.

Z tych względów orzeczono jak w części rozstrzygającej niniejszego wyroku.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego A. S. (1) i apelacji prokuratora.

Zarzut zawarty w pkt I ppkt 1 apelacji obrońcy oskarżonego polegał na wykazaniu dowolnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego dokonanej przez Sąd I instancji, co w konsekwencji skutkowało ustaleniem sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa w pkt V części dyspozytywnej wyroku. Obrońca wskazywał, że oskarżony „nie miał świadomości istnienia przestępczego proceduru w firmie jedynie zarejestrowanej na jego nazwisko” (str. 2 apelacji, k. 5381).

Sąd Okręgowy dokonując oceny dowodów, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego A. S. (1), przedstawił powyższą ocenę na str. 52 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 5343 verte).

Sąd Okręgowy wskazał tamże, że działaniami firmy (...) kierował oskarżony G. B., „częstokroć podając się za A. S. (1) i to on podejmował strategiczne decyzje dotyczące udziału tej firmy w procedurze przestępczym ...”. Sąd I instancji przyjął, iż pomimo wiodącej roli oskarżonego G. B., fakt ten „nie zwalnia z odpowiedzialności A. S. (1), który w pełni zdawał sobie sprawę z działalności, w której jego firma brała udział ...” (str. 52 pisemnego uzasadnienia wyroku). Sąd Okręgowy powyższą ocenę wywiódł jedynie z tego, że „oskarżony jest osobą dorosłą, wykształconą, w pełni zdrową i poczytalną, zatem nie jest możliwe przyjęcie, że założył firmę na swoje nazwisko, której działaniem kierował G. B., a on nie interesował się przedmiotem tej działalności i zakładał, że wszystko przebiega zgodnie z prawem ...” (str. 52 pisemnego uzasadnienia wyroku). Sąd I instancji dodatkowo poparł swoje stanowisko tym, że oskarżony A. S. (1) często przyjeżdżał do siedziby swojej firmy.

Sąd Apelacyjny uznał, iż ocena dowodów w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonego A. S. (1), przekroczyła granice oceny swobodnej, wyznaczonej przepisem art. 7 k.p.k. Nie sposób jest bowiem ustalić sprawstwa oskarżonego A. S. (1) w oparciu o jego wiek, wykształcenie, czy też sytuację zdrowotną i jego poczytalność. To zaś – według Sądu I instancji – miałyby przemawiać za świadomością oskarżonego w zakresie istniejącego przestępczego proceduru w firmie (...). Miałyby czynnie uczestniczyć, w charakterze współsprawcy przestępstwa oszustwa i fałszerstwa dokumentów. Sąd I instancji wprawdzie odwołał się do zeznań świadków: A. S. (3), A. N. oraz R. M. (2), z których miałyby wynikać, że oskarżeni G. B. i A. S. (1) „rozmawiali ze sobą, bo mieli wspólny temat dotyczący prowadzenia firmy” (str. 52 uzasadnienia wyroku). Rozmowy oskarżonych nie mogą stanowić dowodu w zakresie istniejącego między nimi

porozumienia, czego w istocie Sąd I instancji nie ustalił. Sąd Okręgowy w sposób całkowicie wybiórczy potraktował zeznania powyższych świadków, poprzestając na ogólnikowym stwierdzeniu co do przeprowadzonych rozmów między w/w oskarżonymi. To zaś jest bezsporne i zrozumiałe, że oskarżeni rozmawiali ze sobą, ale nie przekonuje o wspólnym porozumieniu co do popełnienia przestępstwa i określenia roli każdego z nich.

Sąd Okręgowy pominął, iż świadek A. S. (3) – pracownik (...) R. N. zeznał m.innymi: „... S. według mnie na pewno nie orientował się co się dzieje w firmie ...”. Zeznał także, że posiadał wiedzę, iż oskarżony G. B. wybierał duże kwoty pieniędzy z konta firmy (...). Dodał także „... S. nie przejawiał w firmie jakiejś wiedzy na temat obrotów w firmie ...” (tom IV, k. 601).

Także powoływany przez Sąd I instancji świadek A. S. (3) – zeznał (tom V, k. 966), że oskarżonego B. początkowo uważał za szefa U., skoro przedstawiał się przez telefon jako S., który także pobierał pieniądze z kasy firmy, często też oskarżony B. wręczał pieniądze świadkowi M. (pseudonim (...)). Oskarżonego S., świadek widział w firmie przeciętnie raz w tygodniu.

Sąd Okręgowy pominął, dokonując oceny dowodów, zeznania A. K. – pracownika U., który zeznał: „... wyglądało to tak jakby B. zarządzał firmą (...), a S. nie wtrącał się w zarządzanie tej firmy. B. brał pieniądze z kasy U., były to kwoty 2.000 zł, 5.000 zł, 8.000 zł. S. nie wtrącał się do kasy firmy. Widać było, że M. R. zainwestował w firmę (...), nawet mówił, że to jego firma, że to jego pieniądze, a S. i B. nie sprzeciwiali się temu. Widziałem kilkakrotnie jak B. dawał pieniądze M., za co nie wiem ...” (tom V, k. 965). Zeznał również: „... odniosłem wrażenie, że B. niejako zarządza firmą za przyzwoleniem S. ...” (tom V, k. 968 verte). Ponadto zeznał, że M. mówił świadkowi, że firma jest jego, on w nią zainwestował pieniądze. Świadek R. M. (2) potwierdził (tom VI, k. 1014), że pożyczył oskarżonemu S. 15.000 zł na zorganizowanie firmy (...).

Sąd Okręgowy wprawdzie dokonał ustaleń faktycznych również na podstawie wyjaśnień oskarżonego R. N., jednakże w zakresie odpowiedzialności oskarżonego A. S. (1) pominął jego wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym (tom V, k. 946). Wówczas zeznał „... B. według mnie rządził firmą (...), ponieważ zauważyłem, że podpisuje dokumenty za A. S. (1) i przy odbieraniu telefonów posługuje się, przedstawia się jako A. S. (1) ...”. Wyjaśnił także (t. V, k. 948), że pieniądze z konta wybierał K. i J., nie wybierał B. ale jemu pieniądze przekazywano. Potwierdził to również oskarżony A. S. (tom V, k. 959).

Oskarżony R. N. wyjaśnił podczas przesłuchania przez prokuratora: „... S. był właścicielem firmy, ale takim na papierze, na niego firma tylko figurował. Pieniądze na jej założenie dał <<G.>>, faktycznie zaś nią rządził B. ...” (tom XIV, k. 2863).

W świetle powyższych dowodów, ogólnikowe twierdzenia Sądu I instancji co do winy oskarżonego A. S. (1), pozostają bez solidnego wsparcia w materiale dowodowym.

Szczegółowa analiza faktów i dowodów zebranych w sprawie pozwala na dokonanie odmiennych ustaleń, wynikających z zebranego materiału dowodowego, pominiętych przez Sąd I instancji, a mianowicie:

1. Istotnym elementem dla ustalenia współsprawstwa oskarżonego A. S. (1) jest świadomość oskarżonego co do jego udziału w przestępczej działalności w ramach firmy (...). Z żadnego dowodu nie sposób jest wywieść, iż oskarżony A. S. (1) posiadał świadomość i wiedzę na ten temat. Należało ponadto wykazać, że poza świadomością co do tego procederu, oskarżony akceptował działania innych osób i podejmował czynności zmierzające do realizacji przestępczego celu.

Przypomnieć należy, że współsprawstwem jest oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego, charakteryzujące się odegraniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego po stronie każdego ze współników. Współsprawcą będzie zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego, jak i taka osoba, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się – uzgodnione ze współnikami –

stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamiaru (A. Wąsek: Kodeks karny, Komentarz, tom I, str. 248-251).

Postępowanie dowodowe w przedmiotowej sprawie nie wykazało aby istniało pomiędzy oskarżonym A. S. (1) porozumienie ze współoskarżonymi w zakresie realizacji ustawowych znamion przestępstwa. Fakt, iż tenże oskarżony był właścicielem firmy (...) nie jest tożsamy z akceptacją i pełną świadomością tego, że inne osoby pracujące w firmie dokonują przestępstw „na własny rachunek”. Zwłaszcza, iż bezspornie wiodącą rolę w tym procederze pełnił oskarżony G. B..

2. W toku postępowania bezspornie ustalono, że oskarżony A. S. (1) nie podpisał ani nie wystawił jakiejkolwiek faktury, na podstawie której zawierano następnie umowy leasingowe. Oskarżony A. S. (1) nie kontaktował się z oskarżonym A. L. – pośredniczącym w zawieraniu umów leasingowych, ani z oskarżonym R. N. – leasingobiorcą, w ramach działalności (...), ani też nie uczestniczył w rozmowach z przedstawicielami firm leasingowych na temat zawieranych umów.

Wprawdzie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się (por. postanowienie z dnia 1.03.2005 r., III KK 208/04), że dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda osoba działająca w porozumieniu realizowała osobiście znamiona czynu zabronionego, gdyż wystarczy, że osoba taka działa w ramach uzgodnionego podziału ról, umożliwiając innemu sprawcy wykonanie czynu, to jednak w rozpoznawanej sprawie powyższy element nie występował. Brak jest bowiem dowodu wskazującego na uczestnictwo oskarżonego A. S. (1) w podziale ról, z przyczyn wyżej wskazanych. Nie ustalono aby oskarżony A. S. (1) wykonał czynności, które stanowiłyby istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie. Takim wkładem nie jest to, że był właścicielem firmy, przy braku jego świadomości co do przestępczych działań innych osób.

3. W ramach działalności firmy (...) dokonywano szereg transakcji kupna-sprzedaży sprzętu komputerowego, zaś przestępcza działalność zwłaszcza oskarżonego G. B., była jedynie częścią tej działalności, a nie jej istotnym elementem. Stąd mogła zostać nie dostrzeżona przez oskarżonego A. S. (1). Tenże oskarżony nie ułatwił innym osobom – bezpośrednim sprawcom – realizację wspólnie zamierzonego celu, skoro nie wykazano aby istniał „wspólnie zamierzony cel”. Nie ustalono również aby oskarżony A. S. (1) wykonał czynności, które stanowiłyby istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie (por. wyrok SN z 29.06.2006 r., V KK 391/05, OSNKW 2006/1/1289).

Brak jest także dowodów, które pozwoliłyby przyjąć, że oskarżony A. S. (1) popełnił przestępstwo w postaci pomocnictwa dla realizacji czynu zabronionego, z uwagi na brak świadomości co do tego, iż inne osoby taki czyn zamierzają zrealizować.

4. Postępowanie dowodowe nie wykazało również aby oskarżony A. S. (1) uzyskał jakąkolwiek korzyść majątkową z powyższej działalności. Niewątpliwie firmy leasingowe przekazywały pieniądze, na rzecz U. w formie przelewów bankowych. Z zeznań cytowanych wyżej świadków wynika, że z kasy firmy pieniądze pobierał oskarżony G. B. w formie gotówkowej, zaś brak jest dowodów aby oskarżony A. S. (1) wypłacał z kasy gotówkę lub pobierał pieniądze z konta bankowego firmy lub też aby czyniła to inna osoba, a następnie przekazywała pieniądze oskarżonemu A. S. (1). W interesie oskarżonego G. B. nie leżało ujawnienie tej działalności, gdyż wówczas musiałby w podziale zysku uczestniczyć również oskarżony A. S..

Wobec powyższych stwierdzeń, Sąd Apelacyjny uznał, iż istniejące wątpliwości, których nie usunięto nawet podczas długotrwałego postępowania, nie pozwalają w sposób nie budzący wątpliwości przypisać oskarżonemu A. S. (1) sprawstwa w zakresie czynu przypisanego w pkt VI części dyspozytywnej wyroku.

Z tych względów zmieniając wyrok wobec oskarżonego A. S. (1) – uniewinnił go od popełnienia zarzucanego czynu, kosztami postępowania w tej części obciążając Skarbu Państwa – art. 632 pkt 2 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczenia, apelacja prokuratura okazała się bezprzedmiotowa.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego A. L. i prokuratora.

Zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego A. L., oparty o przepis art. 438 pkt 3 k.p.k., kwestionujący zasadność ustaleń faktycznych odnoszących się do pkt VI i VII części wstępnej wyroku – okazał się niezasadny.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń dotyczących pkt VI części wstępnej wyroku (str. 19-20 pisemnego uzasadnienia wyroku, k. 5327-5327 verte oraz ustaleń dotyczących pkt VII części wstępnej wyroku str. 21-22 verte pisemnego uzasadnienia wyroku, k. 5328-5328 verte), wskazując tamże dowody, na podstawie których dokonał ustaleń, stanowiących podstawę przyjętego sprawstwa oskarżonego A. L., co zakwestionował obrońca oskarżonego. Odnosnie pkt VI części wstępnej wyroku, w uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł (str. 3-4 apelacji), iż oskarżony nie był właścicielem podmiotu o nazwie (...) sp. z o.o. z/s we W., będąc współnikiem spółki oraz prezesem spółki do dnia 28 lipca 2000 roku. Obrońca nie kwestionował zawarcia przez oskarżonego w imieniu spółki (...) dwóch umów leasingowych w dniach 30 maja 2000 r. nr (...)z (...) L. oraz 31 lipca 2000 r. nr (...) z H. L. na zakup sprzętu komputerowego o łącznej wartości 97.121,70 zł od firmy (...). Jakkolwiek należy zgodzić się z obrońcą, co do tego, że oskarżony nie był właścicielem spółki lecz jej udziałowcem, to jednak bezspornym pozostaje fakt zawarcia powyższych umów przez oskarżonego. W maju 2000 roku, oskarżony A. L. wszedł w porozumieniu z oskarżonym G. B. odnośnie pierwszej z umów, tj. nr (...). Przedmiot leasingu w postaci sprzętu komputerowego w rzeczywistości nie istniał (wartość 59.822,70 zł), zaś oskarżony G. B. wystawił fikcyjną fakturę, otrzymując od leasingodawcy tj. (...) sp. z o.o. w L. kwotę zakupu, zaś leasingobiorcą była firma (...), płacąc jedynie pierwszą ratę leasingową.

W krótkim okresie czasu od poprzedniej transakcji, dokonano w podobny sposób drugiego działania, tj. w dniu 31 lipca 2000 roku oskarżony A. L. reprezentując firmę (...) zawarł umowę nr (...) z innym leasingodawcą – (...), której przedmiotem był rzekomo nabyty sprzęt komputerowy o wartości 37.299,00 zł od firmy (...), na podstawie faktury wystawionej w dniu 21 sierpnia 2000 roku. Żadnej raty oskarżony A. L. nie zapłacił poza ratą inicjalną, stanowiącą 30 % wartości przedmiotu leasingu. Bez znaczenia pozostaje fakt, że przed zapłaceniem pierwszej raty, oskarżony nie był już Prezesem Zarządu (...) spółka z o.o., skoro już w czasie zawierania tejże umowy miał świadomość fikcyjnego jej charakteru oraz wiedział, że raty w przyszłości nie będą spłacane.

Odnosnie sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego przestępstwa, opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, obrońca również nie kwestionował, iż opisane w pkt VII wyroku, umowy zostały zawarte. Jednakże zakwestionował udział w ich zawieraniu oskarżonego A. L., mający polegać na współsprawstwie w dokonany oszustwie na szkodę (...) Funduszu (...) i w jednym przypadku na szkodę (...). W zawieraniu tychże umów oskarżony A. L. nie był stroną, gdyż pośredniczył w ich zawieraniu. Stroną natomiast był leasingobiorca – firma (...) reprezentowana formalnie przez oskarżonego R. N.. Tymczasem firmą sprzedającą nie istniejącego towaru była w każdym przypadku firma (...), zaś nabywcą rzekomego towaru była firma (...). Otrzymane pieniądze z firm leasingowych przez G. B. – jako firma (...), zaliczane były na poczet zadłużenia (...) wobec U., zaś R. N. miał spłacać raty leasingowe.

Apelujący wprawdzie zasadnie podniósł w uzasadnieniu apelacji (str. 5, k. 5370), że Sąd Okręgowy nie określił „jakich podstępnych zabiegów dopuścił się oskarżony A. L. ...”, skoro nie reprezentował przy zawieraniu umów leasingobiorcy, jak również ni dokonywał żadnych czynności w imieniu leasingodawcy. Brak dowodów aby przyjąć, że przygotowywał jakiegokolwiek dokumenty związane z zawartymi umowami.

Oskarżony A. L. występował jednak w charakterze pośrednika finansowego i w istocie reprezentował interes leasingobiorcy, którym w każdym przypadku była firma (...), zaś rzekomym zbywcą towaru, w każdym przypadku była firma (...). O tym, że oskarżony A. L. posiadał świadomość fikcyjności umów leasingowych przekonują krótkie odstępy czasowe zawieranych umów, tożsamość stron, a przede wszystkim ilość towaru, którego nigdy nie widział, pomimo jego ścisłych związków z oskarżonym G. B., który był inicjatorem zawierania umów pomiędzy tymi samymi stronami. W tym zakresie Sąd Okręgowy dokonał przekonującej oceny dowodów (str. 51-52 pisemnego uzasadnienia wyroku), wskazując przede wszystkim na to, że nie tylko doskonale orientował się w działalności oskarżonego G. B., ale również miał świadomość, że kondycja finansowa (...) nie pozwoli na spłatę znacznego zadłużenia powstałego w krótkim czasie na rzecz firm leasingowych, skoro zdolność kredytowa (...) została sztucznie wykreowana.

Apelujący nie wskazał argumentów, które dawałyby podstawę do skutecznego zakwestionowania ustaleń faktycznych Sądu I instancji w odniesieniu do czynów opisanych w pkt VI i VII części wstępnej wyroku, przypisanych oskarżonemu A. L., stąd apelacja obrońcy oskarżonego nie została uwzględniona.

Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację prokuratora, zasadnie wskazującą na uchybienie Sądu Okręgowego, w odniesieniu do pkt VII części wstępnej wyroku. Sąd Okręgowy w pkt VIII części dyspozytywnej przypisując oskarżonemu A. L. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. wprawdzie wyeliminował z podstawy wymiaru kary i skazania przepis art. 294 § 1 k.k., jednakże nie wyeliminował z opisu czynu w pkt VII części wstępnej wyroku sformułowania „znacznej wartości” odnoszącej się do przedmiotu oszustwa w wysokości 172.158,01 zł, który aktualnie nie stanowi mienia znacznej wartości.

Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację prokuratora w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary poprzez nie orzeczenie kar jednostkowych grzywien i orzekł:

a za przypisany w pkt VII części dyspozytywnej wyroku czyn – na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k. karę grzywny 40 stawek dziennych po 50 zł za każdą stawkę,

b za przypisany w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku czyn – na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k. karę grzywny 40 stawek dziennych po 50 zł za każdą stawkę,

c na podstawie art. 85 § art. 86 § 1 i 2 k.k. orzekł karę łączną grzywny 50 stawek dziennych po 50 zł za każdą stawkę.

Orzekając powyższe kary jednostkowe i karę łączną grzywny, Sąd Apelacyjny uwzględnił stopień winy oskarżonego oraz korzyść osiągniętą z przestępstwa, również przez inną osobę oraz możliwości finansowe oskarżonego A. L.

Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację obrońcy oskarżonego i skrócił okres próby związany z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności do 3 lat, uwzględniając długotrwałość toczącego się postępowania w sprawie w takcie którego oskarżony nie wszedł ponownie w kolizję z prawem.

Sąd Apelacyjny zmienił opis przypisanego oskarżonemu przestępstwa w pkt VI części wstępnej, zastępując określenie „będąc właścicielem” określeniem „będąc współnikiem”, co wynika z wyciągu Sądu Rejonowego Wrocław-Fabryczna VI Wydział Gospodarczy Rejestrowy – t. I, k. 155.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec tegoż oskarżonego utrzymano w mocy.

Odnosnie apelacji prokuratora wobec oskarżonego R. N..

Apelacja prokuratora zarzucającą rażąca niewspółmierność kary poprzez nie orzeczenie kary grzywny wobec oskarżonego R. N. – została uwzględniona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, Sąd I instancji nie w pełni zrealizował dyrektywy wymiaru kary wynikające z art. 53 k.k., ze szczególnym uwzględnieniem stopnia winy oskarżonego. Udział i rola oskarżonego R. N. była istotna w przestępczym procederze, stąd też zasadnie podniósł prokurator w uzasadnieniu apelacji, że wymierzona oskarżonemu kara w jej postaci, pozbawiona jest jakiegokolwiek waloru odczuwalnej dolegliwości, a tym samym nie osiągnie zamierzonego celu. Działanie oskarżonego nacechowane było chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie i innych osób, co nie nastąpiłoby bez jego udziału. Wobec tego, Sąd Apelacyjny podzielił zarzut prokuratora i uznał, iż cele kary wobec oskarżonego zostaną spełnione w sytuacji orzeczenia – na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k., ponadto kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, przyjmując wartość jednej stawki 20 zł.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie kary w odniesieniu do oskarżonego R. N. orzekając, obok wymierzonej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, również karę grzywny.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego i prokuratora wobec oskarżonego P. J..

Zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego P. J. nie zostały uwzględnione.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonane ustalenia faktyczne przez Sąd I instancji w odniesieniu do roli i udziału oskarżonego P. J. w popełnieniu przestępstwa opisanego w pkt X części wstępnej wyroku – uznać należy za prawidłowe, oparte na zebranych materiale dowodowym, właściwie ocenionym (str. 52-53 pismem uzasadnienia wyroku), nie przekraczając granic oceny wyznaczonych przepisem art. 7 k.p.k.

Bezspornym pozostaje fakt, iż oskarżony P. J. ściśle współpracował z oskarżonym G. B., zarówno podczas ich wspólnie prowadzonej działalności gospodarczej w (...) we W., w (...) spółki (...), jak też ich współpraca nadal przebiegała w strukturach firmy (...). Oskarżony P. J. był osobą, która wystawiała przy sprzedaży sprzętu komputerowego faktury VAT, a także wyłącznie oskarżony P. J. zajmował się realizacją umów leasingowych, w sytuacji gdy firma (...) była sprzedającym sprzęt komputerowy. Przedmiotem czynu przypisanego oskarżonemu jest dokonanie oszustwa wynikającego z działania polegającego, na etapie wystawiania faktur, oskarżony wystawił 10 fikcyjnych faktur VAT. Nie sposób jest zaakceptować poglądu wyrażonego przez obrońcę oskarżonego P. J., iż oskarżony nie posiadał świadomości co do fikcyjności powyższych faktur. O tym, że oskarżony w pełni taką wiedzę posiadał, przekonują przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego R. N., który w rozmowie z oskarżonym P. J. dowiedział się o podejmowanych dalszych działaniach, które prowadziły do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firm leasingowych. Oskarżony R. N. był doskonale zorientowany w czynnościach jakie były podejmowane przez konkretne osoby w tym procederze, a wiedzę tę uzyskał od oskarżonego P. J.. Wynika to z wyjaśnień oskarżonego R. N., które Sąd I instancji ocenił jako wiarygodne. O wiarygodności powyższego dowodu, w przeciwieństwie do wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. J., przekonuje zakres czynności wykonywanych w firmie (...) przez oskarżonego P. J.. Sprzedając bowiem towar należący do U., doskonale był zorientowany, czy towar ten w rzeczywistości istnieje, gdyż w wystawianych fakturach należało podać nie tylko symbol ale również numery fabryczne sprzętu. Skoro Firma (...) takim sprzętem nie dysponowała, co bezspornie zostało wykazane, to wystawiane przez oskarżonego faktury, były fikcyjne.

Podjęte przez oskarżonego P. J. działania podczas kontroli przedstawiciela firmy leasingowej D. W., wskazują na wiedzę oskarżonego, co do braku sprzętu komputerowego będącego przedmiotem leasingu, skoro oskarżony przywiózł ze swojego miejsca zamieszkania sprzęt i okazał go jako sprzęt będący przedmiotem transakcji.

Uwzględnić przy tym należy, że zakres prowadzonej działalności przez firmę (...) i ilość zatrudnionych w firmie pracowników, pozwalała na wszechstronną orientację oskarżonego P. J. co do charakteru wystawianych przez niego faktur, posiadając wyłączność w tym zakresie. Nie wystawiała faktur inna osoba (A. K.), poza oskarżonym P. J.. Podejmowane przez oskarżonego czynności w postaci wystawiania faktur fikcyjnych stanowiły istotny element w popełnieniu czynu zabronionego, decydujący o współsprawstwie w popełnieniu przestępstwa oszustwa. Należy zwrócić uwagę, że firma (...) – jako sprzedająca sprzęt komputerowy znajdowała się w tym samym budynku, w którym prowadziła działalność firma (...) – kupującego sprzęt komputerowy, który faktycznie nie istniał. Tego zaś nie mógł nie zauważyć oskarżony P. J.. Dalsze czynności w postaci zawierania umów leasingowych były jakby pochodną, wcześniej wystawianych fikcyjnych faktur. Oskarżony P. J. nie mógł zatem nie wiedzieć tego, że służą one do zawierania umów leasingowych na sprzęt, który rzeczywiście nie istniał. Działanie oskarżonego mieściło się zatem w ramach zorganizowanej działalności przestępczej, w której dalsze czynności wykonywali współoskarżeni R. N., A. L., a przede wszystkim G. B..

Z tych względów, ustalenia Sadu I instancji są prawidłowe, jak również ocena prawna czynu oskarżonego P. J..

W zakresie kary – Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację obrońcy oskarżonego, która w jej uzasadnieniu (k. 5377) zawiera nie skonstruowany zarzut rażącej niewspółmierności kary. Sąd Apelacyjny skrócił okres próby warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności do 3 lat, uznając ten okres za wystarczający, przy uwzględnieniu

długotrwałości postępowania toczącego się w sprawie i w ten sposób wydłużenia okresu, w którym oskarżony przestrzegał prawa.

Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację Prokuratora i orzekł obok kary pozbawienia wolności, orzeczonej w pkt XII części dyspozytywnej, na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k., karę grzywny 50 stawek dziennych po 100 zł. Wymierzając powyższą karę, Sąd uznał, iż stanowić ona będzie dla oskarżonego dolegliwość odczuwalną wobec nie wymierzenia kary pozbawienia wolności w jej bezwzględnej postaci. Uwzględnia przy tym stopień winy oskarżonego i jego sytuację majątkową.

Sąd Apelacyjny dostrzega z urzędu, że kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu P. J. przestępstwa, opisanego w pkt X części wstępnej wyroku w pkt X części dyspozytywnej wyroku, nie jest prawidłowa. Sąd Okręgowy bowiem przypisał oskarżonemu P. J. przestępstwo oszustwa polegające na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej wysokości 454.796,71 zł, kwalifikując czyn z art. 286 § 1 k.k. pomimo, iż przedmiotem przestępstwa jest mienie znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 k.k., skoro przekroczyło wartość 200.000 zł. Zatem podstawa skazania powinna nastąpić z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., zaś wymiaru kary z art. 294 § 1 k.k. Wobec braku w tym zakresie apelacji na niekorzyść oskarżonego, zmiana wyroku przez Sąd II instancji była niedopuszczalna z uwagi na art. 434 § 1 k.p.k. (zakaz reformationis in peius).

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w art. 635 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3, 4, art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (z późn. zm.).

O kosztach nie opłaconej obrony z urzędu oskarżonego R. N. orzeczono na podstawie art. 29 ustawy prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).